

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Unie obhájců České republiky, z. s.**, se sídlem Sokolská 1788/60, Praha 2, zastoupený JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Sokolovská 32/22, Praha 8, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu osobních údajů**, se sídlem pplk. Sochora 727/27, Praha 7, za účasti: **Česká televize**, se sídlem Kavčí hory, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 67,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 67, **se** ve výrocích II., III., IV. a V. **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Osobě zúčastněné na řízení **se vrací** zaplacené soudní poplatky ve výši 6 000 Kč za řízení o kasační stížnosti a za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobce požádal Českou televizi jako původní žalovanou (dále také „*původní žalovaná*“) podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*informační zákon*“), o poskytnutí následujících informací ohledně pořadu Otázky Václava Moravce:

„1) Kolikrát byl do pořadu v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát.

2) V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem.

3) Kolik pořadů bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další).

4) Kolikrát byli hosty pořadu a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace.“

[2] Původní žalovaná tuto žádost o informace odmítla rozhodnutím ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017. Generální ředitel původní žalované následně rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, zamítl odvolání žalobce a prvně uvedené rozhodnutí potvrdil. Podstatou argumentace původní žalované, respektive jejího generálního ředitele bylo, že původní žalovaná požadovanou informaci nemá k dispozici a musela by ji vytvořit jako informaci novou. Proto původní žalovaná prvně uvedeným rozhodnutím žádost žalobce odmítla dle § 15 odst. 1 informačního zákona, ve spojení s § 2 odst. 4 téhož zákona.

[3] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) svým (prvním) rozsudkem ze dne 19. 8. 2020, č. j. 10 A 182/2017 – 28, na základě žaloby žalobce výše uvedená rozhodnutí zrušil a nařídil původní žalované, aby ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci rozsudku poskytla žalobci vymezené informace.

[4] Uvedený rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 12. 11. 2020, č. j. 3 As 288/2020 – 40, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Zrušujícím důvodem bylo, že městský soud nejednal s Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) jako se žalovaným. Současně Nejvyšší správní soud konstatoval, že původní žalovaná – Česká televize – má mít v dalším řízení postavení osoby zúčastněné na řízení, pokud na výzvu soudu výslovně oznámí, že bude práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat.

[5] Městský soud v dalším řízení jednal v souladu se závěry rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40 s Úřadem jako se žalovaným a s původní žalovanou jako s osobou zúčastněnou na řízení. Ve věci rozhodl rozsudkem ze dne 5. 2. 2021, č. j. 10 A 182/2017 – 67 (dále jen „napadený rozsudek“), následovně:

„I. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, jíž byla odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byl do pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 pozván a) státní zástupce, b) soudce, c) advokát;

pokračování

2. kolik pořadů Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 bylo publikováno k tématům justice, státní zastupitelství, advokacie, trestní řízení a trestní kauzy; jaká byla účast hostů k výše uvedeným tématům z hlediska jejich odborného zařazení (státní zástupce, soudce, advokát, příslušník Policie ČR a další),

a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Rozhodnutí generálního ředitele České televize ze dne 8. 9. 2017, č. j. LP 613/2017, a rozhodnutí České televize ze dne 21. 7. 2017, č. j. LP 558/2017, se zrušují v části, již byla odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

III. České televizi se nařizuje, aby ve lhůtě patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku poskytla žalobci následující informace:

1. kolikrát byli hosty pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 a) vrchní státní zástupkyně v Praze Lenka Bradáčová, b) vrchní státní zástupce v Olomouci Ivo Ištvan, c) nejvyšší státní zástupce Pavel Zeman, d) předseda České advokátní komory nebo jiný reprezentant této stavovské organizace;

2. v kolika případech byl advokát v pořadu Otázky Václava Moravce v období od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017 přítomný společně se státním zástupcem, soudcem, státním zástupcem a soudcem.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč k rukám JUDr. Václava Vlka, advokáta.

V. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.“

[6] Městský soud shledal rozhodnutí původní žalované nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů ohledně požadované informace sub 1) (viz odstavec [1] výše), protože původní žalovaná vycházela z toho, že disponuje informacemi o obsahu jednotlivých dílů pořadu Otázky Václava Moravce, avšak zpracování informací dle žádosti žalobce by znamenalo vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Tato argumentace podle městského soudu na informaci sub 1) nedopadá, protože tato informace s obsahem jednotlivých dílů pořadu nesouvisí. Není jasné, zda původní žalovaná požadovanou informací vůbec disponuje, ani neuvedla žádnou úvahu o tom, zda a v jakém rozsahu je ze zákona povinna tyto informace uchovávat. Městský soud k této otázce uzavřel, že ohledně požadované informace sub 1) nemohl vydat informační příkaz dle § 16 odst. 5 informačního zákona, protože nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a vady zjištěného skutkového stavu takový postup vylučují.

[7] Co se týče požadované informace sub 2) a 4), městský soud dospěl k závěru, že původní žalovaná mohla tyto informace poskytnout jen na základě mechanického vyhledání ve zdrojových informacích, neboť ohledně informace sub 4) má původní

žalovaná nesporně seznam hostů pořadu. Vyhledání, kolikrát se v konkrétním období v seznamu hostů objevily určité osoby, je pak „ryze *mechanickou činností*“, kterou nelze považovat za vytvoření nové informace. Ohledně informace sub 2) městský soud uvedl, že zde je vyhledávání informací „*o něco málo složitější*“, avšak stále se jedná o mechanickou činnost.

[8] Městský soud připustil, že žalobce by si mohl požadované informace vyhledat i sám, avšak to není zákonným důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace. Poukázal na § 6 odst. 2 informačního zákona, podle něhož se žadatel může domáhat i opětovného poskytnutí informace, kterou žadatel obdržel v jiné než požadované formě. Tím spíše tedy platí, že se žadatel může domáhat poskytnutí informací, které by si ze zveřejněných zdrojových dat mohl nalézt sám. Z uvedených důvodů tedy městský soud výrokem III. napadeného rozsudku nařídil poskytnutí informací sub 2) a 4).

[9] Co se týče požadované informace sub 3), městský soud konstatoval, že jde o „*mechanické vyhledávání*“, které však může pro původní žalovanou znamenat mimořádně rozsáhlou vyhledávací činnost, za níž má právo požadovat úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona. Původní žalovaná totiž není ze zákona povinna vést statistiky, kterých se domáhal žalobce. Proto městský soud i v této části rozhodnutí původní žalované zrušil a vrátil jí věc k dalšímu řízení (výrok I. napadeného rozsudku).

[10] Proti výrokům II., III. a IV. napadeného rozsudku městského soudu brojí původní žalovaná, nyní jako osoba zúčastněná na řízení (dále jen „*stěžovatelka*“), kasační stížností, jejíž důvody lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[11] V první kasační námitce poukazuje na to, že žádost o informace obsahuje pouze v otázce 1) časové období, za něž mají být informace poskytnuty (od 1. 1. 2012 do 22. 6. 2017), naopak další otázky [2) až 4)] již výslovně žádné časové určení neobsahují. Městský soud však podle stěžovatelky v rozporu se žalobními body rozhodoval o žádosti žalobce, jako by všechny otázky toto časové určení obsahovaly. Vycházel tedy z nesprávných skutkových zjištění, protože měl za to, že i otázky 2) až 4) obsahovaly dané časové určení.

[12] V druhé námitce stěžovatelka namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku ve vztahu k otázce 2) („*V kolika případech byl advokát v pořadu přítomný společně se a) státním zástupcem, b) soudcem, c) státním zástupcem a soudcem?*“). Podle ní závěry městského soudu nejsou opřeny o příslušná skutková zjištění. Konkrétně má na mysli úvahy městského soudu v odstavcích 30 a 31 napadeného rozsudku, že vyhledání požadované informace pro odpověď na otázky 2) a 4) není mimořádně rozsáhlé a je relativně jednoduchým mechanickým úkolem. Stěžovatelka k tomu uvádí, že vyhledání informací za relevantní období by zabralo 76 hodin práce jejího zaměstnance, takže by se o mimořádně rozsáhlé vyhledávání jednalo.

[13] Ve třetí námitce stěžovatelka vytýká městskému soudu vnitřní rozpornost napadeného rozsudku. Městský soud totiž na jedné straně dospěl k závěru, že ohledně otázek 2) a 4) je vyhledání informace jednoduchým mechanickým úkolem, na druhé straně

pokračování

však ohledně otázky 3) dovodil, že se bude jednat o časově náročné vyhledávání, za něž by stěžovatelka mohla požadovat úhradu podle § 17 odst. 1 informačního zákona. Stěžovatelka mezi vyhledáváním informací potřebných pro odpovědi na všechny tyto otázky nespatřuje markantní rozdíl, neboť vždy podle ní bude nutné provést kontrolu anotace pořadu i samotné audiovizuální podoby pořadu.

[14] Poslední a nejrozsáhlejší kasační námitka pod rubrikou *Zneužití práva na informace* se týká tvrzeného zneužití práva ze strany žalobce. Zde stěžovatelka zdůrazňuje, že veškeré požadované informace jsou veřejně přístupné na serveru *iVysílání*. Žalobci nikdo nebrání, aby požadované informace vyhledal. Stěžovatelka nemá zákonnou povinnost mít k dispozici informaci s obsahem požadovaným žalobcem.

[15] Městský soud podle stěžovatelky připustil možnost žalobce, aby si informace vyhledal sám, nicméně dodal, že se nejedná o zákonný důvod pro odmítnutí poskytnutí informace. Tak ovšem stěžovatelka ve svých rozhodnutích neargumentovala – odůvodnila je právě zneužitím práva na informace, čímž se však městský soud nezabýval. Odkaz na § 6 odst. 2 informačního zákona učiněný městským soudem stěžovatelka označila za nepřiléhavý, neboť uvedené ustanovení dopadá jen na situace, kdy žadatel trvá na poskytnutí informace, na níž byl předtím dle § 6 odst. 1 informačního zákona povinným subjektem odkázán. Tímto ustanovením zákonodárce vychází vstříc žadatelům, jejichž přístup k internetu a elektronické komunikaci je omezený; na projednávanou věc však nedopadá.

[16] Závěrem stěžovatelka uvádí, že mechanické vyhledávání požadovaných informací z veřejných zdrojových dat a jejich uzpůsobování do požadované struktury pro ni znamená „nepřiměřenou zátěž“ a zakládá důvod pro odmítnutí poskytnutí informací dle § 2 odst. 4 informačního zákona, popřípadě je možné tak postupovat na základě „faktického důvodu“, jímž je zneužití práva na informace.

[17] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že z jeho žádosti o informace a jejího „teologického výkladu“ (míněno zřejmě „teleologického“ – pozn. NSS) je zřejmé, že žalobce požadoval u všech otázek informace za dané časové období. Pokud stěžovatelka tvrdí, že u otázek 2) až 4) není určeno období, vykládá jeho žádost o informace přehnaně formalisticky.

[18] Žalobce dále uvádí, že stěžovatelka má široký aparát profesionálů, kteří by měli být schopni pracovat se „zdrojovými daty“. Nesporuje však, že tato „zdrojová data“ (tj. jednotlivé díly pořadu Otázky Václava Moravce) jsou veřejně přístupná. Z § 6 odst. 2 informačního zákona dovozuje, že pokud zákonodárce umožnil, aby se žadatel domáhal opětovného poskytnutí informací v jiné formě, tím spíše je možné, aby se žadatel domáhal informací, které by mohl získat ze „zdrojových dat“ sám. Žalobce se též ohrazuje proti tvrzení stěžovatelky, že se dopustil zneužití práva; svojí žádostí jen usiloval o získání „korektní informace“.

[19] Žalobce též dovozuje, že stěžovatelka není ve smyslu § 102 s.ř. s. oprávněna k podání kasační stížnosti. K tomu parafrázuje část odůvodnění předchozího rozsudku Nejvyšší správního soudu v této věci č. j. 3 As 288/2020 – 40, z níž dle žalobce vyplývá, že

stěžovatelka po vstupu Úřadu jako žalovaného do řízení vystupuje pouze v pozici správního orgánu prvního stupně. Proto nemá veřejná subjektivní práva a nemůže být ani osobou zúčastněnou na řízení.

[20] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s kasační argumentací stěžovatelky, její námitky označuje za „*důvodné a logické*“. Nic dalšího k věci neuvádí a ve zbylé části vyjádření brojí proti výroku IV. napadeného rozsudku, jímž městský soud uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů žalobci ve výši 19 456 Kč. Těžištěm jeho argumentace je, že mu povinnost k náhradě nákladů neměla být uložena, protože nenese procesní odpovědnost za neúspěch ve sporu. Vstoupil do řízení až po vydání pravomocného rozhodnutí, a výsledek správního řízení tedy nemohl ovlivnit. Považuje též za vhodné, aby se k této otázce Nejvyšší správní soud vyjádřil, neboť se k této jeho argumentaci nevyjádřil městský soud v napadeném rozsudku.

[21] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a za stěžovatelku jedná pověřená osoba s příslušným právníckým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[22] Jelikož se jedná o kasační stížnost podanou proti rozhodnutí, kterým městský soud rozhodl ve věci opětovně poté, co byl jeho původní rozsudek Nejvyšším správním soudem zrušen, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky, například pro situaci, pokud Nejvyšší správní soud zrušil přechodí rozhodnutí krajského (městského) soudu pro procesní pochybení, jako je tomu právě v nyní posuzovaném případě (srovnej usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz). Kasační stížnost je tedy nutno považovat v zásadě za přípustnou a lze ji projednat meritorně (k přípustnosti dílčích kasačních námitek viz odstavce [27] a [31] níže).

[23] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti tvrdí, že kasační stížnost je nepřipustná, neboť stěžovatelka vystupuje po vstupu Úřadu do řízení v postavení žalovaného jen jako správní orgán prvního stupně. K tomu parafrázuje část předchozího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 288/2020 – 40, ve které soud vysvětlil, proč správní orgán prvního stupně zásadně nemůže podat správní žalobu proti rozhodnutí odvolacího orgánu, není účastníkem řízení o žalobě, ani osobou zúčastněnou na řízení (odstavec 24 rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40).

[24] Žalobce zde však jen poněkud účelově odkazuje na úvodní část posuzovací části rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40 a zcela pomíjí argumentaci následující. Ta vede k přesně opačnému závěru, totiž že **stěžovatelka jako povinný subjekt má postavení osoby zúčastněné na řízení před městským soudem**. V odstavci 26 rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40 totiž kasační soud uvedl, že žalobcem odkazované závěry (o procesním postavení správního orgánu prvního stupně) **nelze mechanicky užít na nynější**

pokračování

případ. V odstavcích následujících pak soud vysvětlil, proč naopak v této věci stěžovatelka postavení osoby zúčastněné na řízení musí mít. Stručně řečeno – je tomu tak proto, že je veřejnoprávní korporací odlišnou od státu a jako taková má vlastní subjektivní práva. V této souvislosti soud odkázal zejména na právo na informační sebeurčení dle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod (viz odstavce 27 až 31 rozsudku č. j. 3 As 288/2020 – 40). Jestliže tedy stěžovatelka byla osobou zúčastněnou na řízení před městským soudem, její kasační stížnost je podle § 102, věty první s. ř. s. přípustná, neboť podle tohoto ustanovení se osoba zúčastněná na řízení může domáhat zrušení soudního rozhodnutí (zde napadeného rozsudku).

[25] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[26] Kasační stížnost je důvodná.

[27] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Tato námitka by sama o sobě byla nepřipustná, neboť nemá svůj předobraz v kasační stížnosti proti prvnímu rozsudku městského soudu v této věci. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, stěžovatelovo „[v]ymezení rozsahu první kasační stížnosti předurčuje meze přezkumné činnosti NSS i pro opakovanou kasační stížnost. Rezignuje-li stěžovatel na uplatnění všech důvodů, které podle jeho názoru svědčí o nesprávnosti právních názorů vyslovených krajským soudem, ač je uplatnit může, je legitimní, že z hlediska možnosti argumentace v dalším řízení ponese případné nepříznivé důsledky s tím spojené.“ Je třeba zdůraznit, že městský soud se v napadeném rozsudku neodchýlil od věcného posouzení žalobních námitek, které učinil v přecházejícím řízení, neboť zrušovacím důvodem jeho přecházejícího rozsudku bylo toliko procesní pochybení spočívající v tom, že městský soud nejednal s Úřadem jako se žalovaným. Stěžovatelka tedy mohla námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku ve vztahu k odpovědi na otázku 2) žádosti o informace uplatnit již ve své předcházející kasační stížnosti, ale neučinila tak.

[28] Případnou nepřezkoumatelností rozsudku je však soud povinen podle § 109 odst. 4 s. ř. s. se zabývat z úřední povinnosti, tj. i bez námitky stěžovatelky. Vlastní přezkum rozsudku je pak možný pouze za předpokladu, že přezkoumatelný je; tedy, že je srozumitelný a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje.

[29] Městský soud v rozsudku řádně a srozumitelně vyložil důvody svého rozhodnutí, vypořádal se se všemi podstatnými žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry věcně polemizuje v kasační stížnosti.

[30] Stěžovatelkou tvrzená vnitřní rozpornost napadeného rozsudku se týká vlastního hodnocení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informací ohledně konkrétně položených otázek; Nejvyšší správní soud neshledává vnitřní rozpornost v tom, že městský soud rozdílně hodnotil náročnost vyhledávání informací ve vztahu ke každé otázce zvlášť. Pokud stěžovatelka dále spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že městský soud činil závěry o náročnosti vyhledávání informací, aniž je opřel o příslušná skutková zjištění, nemůže se jednat o nepřezkoumatelnost, ale o jinou vadu řízení (§ 103 odst. 1 písm. d) in fine s. ř. s.). Ani o tuto vadu se však ve skutečnosti nejedná, neboť městský soud měl ve správním spise dostatek podkladů pro to, aby tuto otázku hodnotil. Zejména z něj je patrné, v jaké podobě existují podkladové informace, že jsou veřejně dostupné na webových stránkách stěžovatelky a že jejich podoba a samotný fakt zveřejnění jsou mezi stranami nesporné. Kasační důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy není dán.

[31] Kasační námitka ohledně určení časového období, za něž mají být informace poskytnuty, ve výroku III. rozsudku napadeného rozsudku, je nepřípustná. Vzhledem k tomu, že výroky napadeného rozsudku jsou *de facto* shodné jako v prvním rozsudku městského soudu v této věci, stěžovatelka mohla tuto námitku uplatnit již ve své první kasační stížnosti, avšak neučinila tak. I na tuto kasační námitku se tedy uplatní závěry dle citovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 – 165 (viz odstavec [27] výše).

[32] Důvodná je však kasační námitka stěžovatelky, která míří na nesprávné právní posouzení věci ze strany městského soudu. Jak uvedeno výše, v dané věci je mezi stranami nesporné, že úplné podkladové informace, z nichž je nutné žalobcem požadované informace získat, jsou veřejné, a jedná se tedy o „*zveřejněné informace*“ ve smyslu § 3 odst. 5 informačního zákona (konkrétně se jedná o veřejně dostupné záznamy všech pořadů Otázky Václava Moravce na serveru *iVysílání*, včetně jejich anotace, kde jsou uvedeni hosté tohoto pořadu). Žalobce v doplnění odvolání ze dne 4. 8. 2017 proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatelky výslovně uvedl, že „*z webového archivu povinného subjektu [...] je zcela přesně uvedeno složení hostů, jejich jména a odborné zařazení, tedy požadované informace*“ (na č. l. 11 správního spisu).

[33] Sporné však v projednávané věci je, **kdo** má vykonat vyhledávací činnost a požadované informace vytvořit. Žalobce tvrdí, že se jedná o mechanickou vyhledávací činnost a stěžovatelka má povinnost tyto informace vyhledat a poskytnout. Naopak stěžovatelka to popírá a tvrdí, že je nutná analýza každého dílčího pořadu za relevantní období, a proto jde o vytvoření informace nové, k jejímuž poskytnutí povinna není.

[34] Podle § 2 odst. 4 informačního zákona *povinnost poskytovat informace se netýká [...] vytváření nových informací*.

[35] K výkladu pojmu „*nová informace*“ se obsáhle vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67. Uvedl v něm, že je třeba rozlišovat případy, kdy je povinný subjekt schopen požadované informace sestavit ze „*zdrojových*“ informací, kterými disponuje, v zásadě mechanickým způsobem, a situacemi, v nichž sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů. Rozlišení obou kategorií „*[m]usí být hledáno v míře intelektuální náročnosti činnosti, která by byla nutná pro přípravu odpovědi na žádost. Jinak řečeno o vytváření nové informace půjde*“

pokračování

pouze tehdy, jestliže k vytvoření odpovědi na žádost nestačí pouhé mechanické vyhledání a shromáždění údajů, které má povinný subjekt k dispozici a které jsou žadatelem poptávány, ale jestliže je nezbytné s těmito údaji provádět další zpracovávání nad rámec prostého 'vtělení' do odpovědi na žádost.“

[36] Soud v citovaném rozsudku aplikoval uvedená obecná východiska na situaci, kdy žadatel chtěl informace o určitých rozhodnutích vyžadující analytickou činnost. Zde konstatoval, že sestavení požadované informace překračuje rámec takových jednoduchých úkonů, neboť „[m]nohé z požadovaných informací nelze získat pouhou mechanickou kontrolou jednotlivých rozhodnutí či správních spisů, ale prostudováním a následným zpracováním a vyhodnocením informací v rozhodnutích či správních spisech obsažených.“

[37] Zvláštnost nyní projednávaného případu oproti judikované věci spočívá v tom, že v projednávaném případě je otázkou, zda povinný subjekt má povinnost vyhledat požadované údaje v podkladových informacích, **které byly již dříve zveřejněny**. V judikovaném případě žadatel o informace neměl možnost provést vyhledávání v podkladových informacích sám.

[38] Naopak v projednávané věci je situace do jisté míry absurdní v tom ohledu, že žalobce tvrdí [a městský soud mu v tom přisvědčil ve vztahu k otázkám 2) a 4)], že vyhledávání a vytvoření informace v odpovědi na informační žádost žalobce představuje jen mechanické vyhledávání ve zveřejněných podkladových informacích a nevyžaduje žádnou další složitější intelektuální činnost. Nabízí se tak přímo otázka, proč – je-li tato jeho premisa správná – tuto činnost žalobce nevykonal již dříve sám a namísto toho vede složitá a nákladná správní a soudní řízení, aby se těchto informací domohl.

[39] Samotná existence sporu tedy ve svém důsledku svědčí o tom, že se jedná o činnost složitější, k níž je třeba odborný aparát stěžovatelky a jeho činnost. Charakter žalobcem požadovaných informací je totiž takový, že k jejich zpracování je nutné použít složité analytické postupy, intelektuálně náročné myšlenkové postupy či výkladové metody (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 5 As 47/2017 – 38). Potom však již jde – v intencích citovaného rozsudku č. j. 1 As 141/2011 – 67 – o „další zpracovávání (podkladových informací) nad rámec prostého 'vtělení' do odpovědi na žádost“, čili o vytvoření informací kvalitativně nových, které též jsou novými informacemi ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona.

[40] Konkrétně právě klíčová informace o přítomnosti *reprezentanta České advokátní komory* [otázka sub 4)] v pořadu může vyžadovat bližší seznámení se s obsahem pořadu (jak byli hosté představeni, zda byla uváděna jejich profese advokáta či zástupce ČAK apod.) a provedení hodnotící úvahy o tom, kdo je a kdo není takovým „reprezentantem“. Podobně též přítomnost *advokáta* v pořadu vyžaduje hodnotící úvahu u osob, které mají více funkcí současně (například vysokoškolský profesor či poslanec může být současně advokátem apod.).

[41] Jinými slovy řečeno, žalobce se *de facto* domáhá vytvoření **nové strukturované analýzy** pořadů Otázky Václava Moravce, respektive tam přítomných hostů a jejich profesního zařazení, za sledované období, namísto toho, aby si takovou analýzu zhotovil

sám z veřejně přístupných podkladových informací. Je přitom nesporné, že stěžovatelka nemá právní povinnost takovou analýzu jako novou informaci vytvářet (pokud by jí měla, musela by ji dle informačního zákona poskytnout).

[42] Argumentace stěžovatelky zneužitím práva se mívá nejen s podstatou sporu v projednávané věci (jak je předestřeno výše), ale neodpovídá ani vlastnímu odůvodnění rozhodnutí stěžovatelky, respektive jejího generálního ředitele. Tato rozhodnutí se totiž opírají nikoli o vágní pojem *zneužití práva*, ale pojednávají výlučně o odmítnutí žádosti žalobce právě z důvodu, že by stěžovatelka byla nucena vytvářet informace nové.

[43] Závěrem Nejvyšší správní soud považuje za vhodné vyjádřit se též k argumentu, podle něhož je povinnost stěžovatelky k poskytnutí informace opřena o analogickou aplikaci § 6 odst. 2 informačního zákona.

[44] Podle tohoto ustanovení *pokud žadatel trvá na přímém poskytnutí zveřejněné informace, povinný subjekt mu ji poskytne; to neplatí, pokud byla žádost o poskytnutí informace podána elektronicky a pokud je požadovaná informace zveřejněna způsobem umožňujícím dálkový přístup a žadateli byl sdělen odkaz na internetovou stránku, kde se informace nachází.*

[45] Městský soud (a shodně s ním žalobce) poukazují na § 6 odst. 2 informačního zákona, podle něhož se žadatel může domáhat i opětovného poskytnutí informace, kterou již obdržel v jiné než požadované formě. Nejvyšší správní soud se ani s tímto argumentem neztotožňuje. Městský soud zmíněné ustanovení na věc analogicky aplikoval, ačkoli na projednávanou věc toto ustanovení zjevně nedopadá. Dopadá totiž na situace, kdy „méně sofistikovaný“ žadatel není spokojen s odkazem na zveřejněnou informaci (například odkazem na webovou stránku) a požaduje ji v jiné (například tištěné) formě. O takový případ se však v projednávané věci nejedná. Není zde ani mezera právní úpravy, kterou by bylo třeba vyplňovat výkladovou metodou *per analogiam*. K použití *analogie legis* ve veřejném právu se Nejvyšší správní soud vyjádřil například v rozsudku ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 As 47/2011 – 105. Zde uvedl, že doktrína ji připouští „[p]ouze v omezené míře, a to navíc **pouze pro použití v situacích, kdy zákon danou právní problematiku vůbec neřeší.** V takovém případě je přípustné pro výklad chybějící právní úpravy či pojmu podřídně užít zákonného ustanovení svou povahou a účelem nejbližšího.“ Jelikož na nyní projednávanou věc přímo dopadají ustanovení informačního zákona, na která odkázala stěžovatelka ve svých rozhodnutích (§ 2 odst. 4 a § 15 odst. 1 informačního zákona), nebylo třeba analogicky překlénovat chybějící úpravu tím, že se bude na věc aplikovat zcela jiné ustanovení informačního zákona.

[46] Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné reagovat na argumentaci Úřadu, jenž ve svém vyjádření brojil výlučně proti nákladovému výroku IV. napadeného rozsudku. Jednak Úřad sám proti tomuto rozsudku nepodal kasační stížnost; kromě toho, i pokud by ji podal a uplatnil v ní výlučně stejnou argumentaci jako ve svém vyjádření, jeho kasační stížnost by byla nepřipustná, neboť by směřovala jen proti výroku městského soudu o nákladech řízení. Navíc tento nákladový výrok (jako výrok navazující) kasační soud zrušuje na základě kasační stížnosti stěžovatelky (viz níže). To samé platí o výroku V., který sice nebyl přímo napaden kasační stížností, avšak Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než jej též zrušit, neboť je rovněž akcesorickým výrokem.

pokračování

[47] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto zrušil napadený rozsudek ve vztahu k výrokům II., III., IV. a V. vrátil věc v tomto rozsahu městskému soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1, věta první s. ř. s.), v němž bude vázán právním názorem, jenž Nejvyšší správní soud vyslovil v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), tedy že informační žádost žalobce vyžaduje vytvoření nové informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. Případná skutková zjištění budou odpovídat tomuto závaznému právnímu názoru.

[48] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o samotné kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení.

[49] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

[50] Stěžovatelka současně s podáním kasační stížnosti zaplatila soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti (ve výši 5 000 Kč) a soudní poplatek za návrh na přiznání jejího odkladného účinku (ve výši 1 000 Kč). Jedná se však o opakovanou kasační stížnost podanou proti rozhodnutí městského soudu vydanému poté, co bylo předcházející rozhodnutí městského soudu k její kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem zrušeno, a tudíž nebyla dle § 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích; dále jen „*zákon o soudních poplatcích*“, povinna k placení těchto soudních poplatků (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60). Podle § 10 odst. 1, věty první zákona o soudních poplatcích soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Nejvyšší správní soud tedy rozhodl o vrácení přeplatku na soudních poplatcích ve výši 6 000 Kč ve lhůtě plynoucí z § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. dubna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu